

ἘΣΤΙΑ

ΕΚΔΙΔΟΤΑΙ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ

Τόμος ΚΓ΄

Συνδρομὴ ἰτησία: Ἐν Ἑλλάδι φρ. 12, ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ φρ. 20 — Αἱ συνδρομαὶ ἔρχονται ἀπὸ 1 Ἰανουαρίου. Ἐκαστὸν ἔτος καὶ εἶνε ἰτησία. — Γραφεῖον Διευθ. Ὁδὸς Σταδίου 82.

15 Φεβρουαρίου 1887

Ο ΕΜΠΡΗΣΤΗΣ

(Μυθιστορία Ἑλλ. Βερτέ.—Μετάφρασις Α. Β.)

[Συνέχεια· ἴδε προηγούμενον φύλλον.]

Δ΄.

Παρά τῷ Νοέλ.

Εἶχεν ἤδη ἀπὸ μακροῦ ἐξημερώσει, ὅτε ὁ Νοέλ ἠδυνήθη νὰ καταλίπη τὴν σκηνὴν τῆς πυρκαϊᾶς. Τὸ πῦρ εἶχε κατασταλῆ, τουτέστι δὲν ἠδύνατο πλέον νὰ ἐκταθῆ· ἀλλ' ἡ οἰκία τῶν κυριῶν Δυχαμὲλ καὶ τὰ εὐρύχωρα αὐτῆς παραρτήματα ἦσαν ἐντελῶς κατεστραμμένα.

Ἄλλως δὲ ἐπικουραὶ παρίσταντο ἄφθονοι καὶ οἱ κάτοικοι τῆς Βωβραὶ ἠδύνατο ἀκινδύνως ν' ἀναπαυθῶσιν. Οἱ πυροσβέσται τῶν ἐγγύς δήμων εἶχον προσδράμει καὶ εἰργάζοντο μετὰ τοῦ συνήθους αὐτῶν ζήλου. Χωροφύλακες διετήρουν τὴν τάξιν, εἰς δὲ λόχος στρατιωτῶν, σταθμεύων ἐν τῇ πρωτεύουσῃ, κατήρχετο γυμναστικῶ τῷ βήματι τὴν λεωφόρον, ἵνα φέρῃ βοήθειαν.

Ὁ Νοέλ καίτοι ἰσχυρᾶς κράσεως, ἦτο συντετριμμένος ὑπὸ τοῦ κόπου· τὰ περικουστα καὶ διάβροχα ἐνδύματά του, αἱ αἰμάσσουσαι χεῖρες του, ἡ παντελής ὠχρότης του, ἐμαρτύρουν περὶ τῶν ὑπερανθρώπων αὐτοῦ ἀγῶνων κατὰ τὴν φοβεράν ἐκείνην νύκτα.

Οὐχ ἤττον καθ' ὅσον προσήγγιζεν εἰς τὴν κατοικίαν του, οἱ ὀφθαλμοὶ του ἐζωογονοῦντο, ἡ κεφαλὴ του ἀνωρθοῦτο, καὶ τὸ βῆμά του ἐγένετο σταθερώτερον. Ἀνελογίζετο τὰ πρόσωπα, ἅτινα ἐφιλοξένει, καὶ ἐφαίνετο διώκων φαινήν τινα ὀπτασίαν.

Ἄμαξά ἰδιωτικὴ σταθμεύουσα εἰς τὴν γωνίαν τῆς ὁδοῦ μετέβαλε τὸν βουὴν τῶν ἰδεῶν του, καὶ νέφος μελαγχολίας ἐκάλυψε πάλιν τὴν μορφήν αὐτοῦ. Ὁ ἀμαξηλάτης καὶ ὁ ὑπῆρέτης ἔφερον τὴν οἰκοστολὴν τοῦ Κ. Λοβεδύ, εὐκολοὶ δὲ ἦτο νὰ μαντεύσῃ τις ἐπὶ τίνι σκοπῷ ἦτον ἐκεῖ ἡ ἀμαξά.

Ὁ Νοέλ, ἀντὶ ν' ἀναβῆ πρῶτα εἰς τὸν πρῶτον ὄροφον, εἰσῆλθεν εἰς τὸ ἐργαστάσιον, ὅπου εὕρισκετο ὁ Ἰωάννης καὶ ἡ Βρανδέν. Καθίσας δ' ἐπὶ τινος σκαμνίου, ἀπέβαλε τὸ κράνος, ὅπερ

ἔσφιγγε τὸ μέτωπόν του καὶ ἐψιθύρισε μετὰ κόπου:

— Κυρὰ Βρανδέν, ἕνα ποτῆρι νερό, σὲ παρακαλῶ.

Ἡ οἰκονόμος ἔσπευσε νὰ φέρῃ τὸ ζήτηθέν.

— Τὶ νόημα ἔχει ν' ἀφανίζεσαι ἔτσι; εἶπε. Μὰ τὸν θεόν, ἀν δὲν ἠσυχάσουν αὐτοὶ οἱ κατεργαρηδὲς ποῦ μᾶς καὶν τὰ σπίτια, θὰ καῆς ὡς τὰ ὕστερα μαζύ τους, κύριε Νοέλ, καὶ θ' ἀφήσης κάπου τὰ κόκκαλά σου. Μὴ θαρῆεις πῶς θὰ βγάλῃς καινούρια;

Ὁ Νοέλ ὀλίγον προσέσχεν εἰς τὰς ἐπιτιμησεις ἐκείνας. Ἀναζωογονηθεὶς ὑπὸ τοῦ ὕδατος ὅπερ ἔπιεν, ἐθεώρησε τὸν ἀσπαλακοθήραν καὶ τῷ εἶπε φιλικῶς:

— Σὺ εἶσαι, Γιάννη; Μοῦ ἐχρησιμεύσατε πολὺ, σὺ καὶ ὁ ὀδοστάτης, χθὲς τὸ βράδυ, καὶ μ' ἐσώσατε ἀπὸ κακὴν ὥραν... Ποῦ εἶνε ὁ Γριβέ;

— Πῆγε εἰς τὴν ἐργασίαν του... ἀπὸ φόβου τοῦ ἐπιθεωρητοῦ. Ἀλλὰ ὄλην τὴν νύκτα ἔμεινε μαζὶ μου.

— Καὶ... αἱ κυραὶ; ἠρώτησεν ὁ Νοέλ, ταπεινῶν τοὺς ὀφθαλμούς.

— Αἱ κυραὶ; ἀπήτησεν ἡ Βρανδέν, εἰν' ἀκόμη ἐπάνω, εἰς τὴν κάμαραν τῆς μακαρίτισσας. Τὰς περιποιηθήκαμε ὅπως μπορέσαμε. Ἡ νοικοκυράδες ἀπὸ τὴν πόλιν τοὺς στέλνουν ὀλονένα ἀσπρόρουχα, φορέματα, καλὸ κρασί, ἀπὸ ὅλα· ἦταν τὰ πουλάκια μου 'ς ἕνα χάλι! Τώρα εἶνε μὲ τὸν συγγενῆ τους τὸν χονδρὸν κύριον Λοβεδύ, ποῦ θέλει καὶ καλὰ νὰ ταῖς πάρῃ εἰς τὸν Πύργο. Τὸ ἀμάξι του εἶνε εἰς τὴν γωνίαν τοῦ δρόμου. Ὁ νέος κύρ Λοβεδύ, ποῦ μοιάζει κοκωνίτσα, πῆγε μὲ τὸ ἄλογο νὰ ἐτοιμάσῃ ὅ, τι χρειάζεται. Καὶ ἀλήθεια, τὸ καλλίτερον ποῦ θὰ κάμουν, μητέρα καὶ κόρη, εἶνε νὰ πᾶν νὰ καθίσουν εἰς τὸ Βλινύ. Δὲν θέλουν ὅμως νὰ φύγουν πρὶν σὲ ἰδοῦν, καὶ σὲ περιμένουν.

— Μὲ περιμένουν; Δὲν ἔμπορῶ νὰ παρουσιασθῶ ἐμπρὸς των εἰς τὴν κατάστασιν ποῦ εἶμαι.

— Καὶ τί μ' αὐτό; Αὐταῖς σ' ἔκαμαν εἰς αὐτὴν τὴν κατάστασιν. Πάγω νὰ ταῖς εἰδοποιήσω, γιατίε βιάζονται.

Καὶ ἡ οἰκονόμος ἐξῆλθε γοργῶς. Μόλις δὲ ἐπέφθασεν ὁ Νοὲλ νὰ ἐξαλείψῃ τὰ ἴχνη τῆς κατὰ τὴν προτεραίαν νύκτα ταχείας τοῦ ἐργασίας, καὶ ἐπανελθούσα ἡ Βραδὴν ἐκάλεσεν αὐτὸν ν' ἀναβῆ.

Ἡ κυρία καὶ ἡ δεσποινὶς Δυχαμὲλ εὐρίσκοντο, ὡς γνωρίζομεν, ἐντὸς ἀνέτου καὶ σχεδὸν κομποῦ δωματίου, ὅπερ ὁ νέος θεώρει ὡς κῶνον σχεδὸν, καθιερωμένον εἰς τῆς μητρὸς αὐτοῦ τὴν μνήμην. Ἦσαν δ' ἐντελῶς ἐνδεδυμέναι, διότι αἱ ἐν τῇ πόλει φίλαι τῶν εἶχον ἀποστειλεῖ εἰς αὐτάς ὡς ἠκούσαμεν, ὅσα λευχεύματα καὶ φορέματα ἦσαν ἀναγκαῖα μετὰ τὴν καταστροφὴν ἐκείνην. Ἡ Ἀδριανή, ὡρὰ καὶ καταβεβλημένη, ἀτακτον ἔχουσα τὴν κόμην, ἐκάθητο παρὰ τὴν κλίνην, ἐφ' ἧς νοχελῶς ἐστήριζε τὴν κεφαλὴν της· ἡ προσέγγισις δ' αὐτῆ τῆς χαριστάτης ἐκείνης κεφαλῆς καὶ τοῦ προσκεφαλαίου ἐφ' οὗ τοσάκις εἶχεν ἰδεῖ ὁ Νοὲλ ἀναπαυομένην τὴν σέβασμίαν κεφαλὴν τῆς κυρίας Λετελιέ, συνεκίνησεν αὐτὸν μέχρι δακρύων. Ἡ κυρία Δυχαμὲλ, ἀδύνατος σχεδὸν ἕσον καὶ ἡ θυγάτηρ της, κατεῖχε τὸν μόνον κλινηρὰ τοῦ δωματίου, ἐνῶ ὁ τραπεζίτης ἐκάθητο εἰς ἀπόστασιν ὀλίγων βημάτων καὶ ἐφαίνετο προσπαθῶν νὰ παρηγορήσῃ τὰς συγγενεῖς του.

Ἰδοῦσαι τὸν οἰκοδεσπότην, μῆτηρ καὶ θυγάτηρ ἠγέρθησαν ἐν σπουδῇ.

— Κύριε Νοὲλ! ἐφώνησεν ἡ κυρία Δυχαμὲλ, μετὰ φιλικῆς ἐκχύσεως, τείνουσα αὐτῷ τὴν χεῖρα.

— Ὁ σωτὴρ μας! ἐψιθύρισεν ἡ Ἀδριανή.

Ἡ Νοὲλ ἐσίγα.

— Ὁ ταλαίπωρος νέος! ὑπέλαθεν ἡ ἀγαθὴ γυνὴ. Πόσον ἀφανισμένος θὰ εἶνε ἀπὸ τοὺς κόπους. Κύτταξε Ἀδριανή, τὰ γένεια του καὶ τὰ μαλλιά του εἶνε καυμένα... Ἀλλὰ, προσέθηκε, τί γίνετ' ἐκεῖ κάτω; ξεύρετε;

Ἡ μηχανοποιὸς ἐκίνησε τὴν κεφαλὴν.

— Λοιπὸν δὲν μένει τίποτε πλέον ἀπ' αὐτὴν τὴν οἰκίαν, τὴν ὁποίαν ἠγάπα τόσο ὁ σύζυγός μου, ὅπου ὑπῆρξα τόσο εὐτυχής, ὅπου ἐγεννήθη ἡ κόρη μου; Ἀλλ' ἄς μὴ παραπονούμεθα καὶ πολὺ· ἠμπορούσαμεν νὰ καῶμεν καὶ ἡμεῖς μαζί.

— Ὅταν ὁ Κ. Νοὲλ μ' εὐρήκεν, εἶπεν ἡ Ἀδριανή, τὸ πάτωμα εἶχεν ἀρχίσαι νὰ κρημνίζεται, καὶ μὲ μετέφερον εἰς τὸν ἐξώστην, ὅπου ἐμείναμεν ὀλίγα λεπτά μεταξύ ζωῆς καὶ θανάτου... Παρεκάλει τὸν θεὸν ἐνδομύχως καὶ δι' αὐτὸν καὶ δι' ἐμέ.

— Πῶς, δεσποινίς, ἠρώτησεν ὁ Νοὲλ, εἴχετε συναίσθησιν τῶν συμβαινόντων;

— Δὲν ἠμποροῦσα νὰ ἠμιλήσω μῆτε νὰ κινηθῶ. Ἀλλὰ δὲν ἔχασα ἐντελῶς τὰς αἰσθήσεις μου.

— Καὶ ἐνθιμείσθε ὅλας τὰς λεπτομερείας; — Ὅλας, ἐψιθύρισεν ἡ νεαρὰ κόρη, ἧς οἱ ὀφθαλμοὶ ἐκαλύφθησαν διὰ τῶν μακρῶν αὐτῆς βλεφαρίδων.

Ἡ Νοὲλ ἐκλινεν ἐπίσης τὴν κεφαλὴν, καὶ ἐπῆλθε μικρὰ παύσις.

Μετ' ὀλίγον ὑπέλαθεν ἡ κυρία Δυχαμὲλ.

— Τόρα θὰ σὰς ἀφήσωμεν, κύριε Νοὲλ, διότι ὁ γαμβρός μου μὰς πηγαίνει εἰς τὸ Βλινύ. Δεχθῆτε καὶ πάλιν τὰς εὐχαριστήσεις μας... Εἶνε ἐκδουλεύσεις, προσέθηκεν ἀμυχανῶς, τὰς ὁποίας δὲν ἠμπορεῖ τις ν' ἀνταμείψῃ κατὰ τινὰ τρόπον, ἀπὸ φόβον μὴ προσβάλῃ εὐγενῆ αἰσθήματα. Ἀλλὰ ἐλπίζω ὅτι εἰς τὸ μέλλον θὰ μὲ θεωρήσετε ὡς φίλην σας, καὶ ἴσως εὔρω τὴν εὐκαιρίαν ν' ἀντικαταστήσω πλησίον σας τὴν μητέρα ἐκείνην, τὴν ὁποίαν, μοῦ εἶπαν, ἀγαπούσατε τόσο πολὺ.

Οἱ λόγοι οὗτοι, οἱ τοσοῦτον ἀβροὶ καὶ συμπαθεῖς, προϋξένησαν ἀληθῆ ἀγαλλίασιν εἰς τὸν μηχανικόν.

Ἀλλ' ὁ Κ. Λοβεδύ παρενέβαλεν αἰφνης τραχύν τινα ἦχον εἰς τὴν συμφωνίαν ἐκείνην γενναίων αἰσθημάτων.

— Σοῦ τὸ ἔλεγα, ἀγαπητῆ μου Λουίζα, εἶπεν, ὅτι αὐτοὶ οἱ πυροσβέσται δὲν ἠμποροῦν νὰ δεχθοῦν τίποτε παρ' ἐκείνων εἰς τοὺς ὁποίους προσφέρουν ὑπηρεσίαν, αὐτὸς δὲ, ὁ ὁποῖος εἶνε καὶ ἀξιωματικός, βεβαίως δὲν θὰ παραβῆ τὸν κανόνα... Ἀλήθεια, κύριε Νοὲλ, δὲν ὑπάρχει καμμία ὑποψία εἰς τὴν πόλιν περὶ τῶν ἀθλιῶν αὐτῶν ἐμπρηστών, οἱ ὁποῖοι διεκρίθησαν καὶ πάλιν διὰ νέου κακουργήματος;

Ἡ Νοὲλ, καίτοι περαγμένος ἐκ τῶν παρατηρήσεων τοῦ τραπεζίτου, ἀπήντησεν ἄνευ κυρίας.

— Καμμία, κύριε· ἀλλ' ἡ δικαιοσύνη ἐταράχθη σπουδαίως ἐκ τῶν ἐπανειλημμένων αὐτῶν ἐγκλημάτων, καὶ ἀναγγέλλεται ἡ προσεχὴς ἔλευσις ἀνακριτοῦ, ὅστις θὰ ἀρχίσῃ ἀνακρίσεις.

— Μπα! ἡ δικαιοσύνη δὲν θὰ εὔρη καὶ πάλιν τίποτε.

— Θὰ τὴν βοηθήσωμεν, κύριε. Τὸ κατ' ἐμέ, ἂν ἀνακαλύψω τίποτε, . . . καὶ θ' ἀνακαλύψω, σὰς βεβαίω.

Τοὺς λόγους τούτους εἶπε μετὰ τσαύτης πεποιθήσεως, ὥστε ὁ Κ. Λοβεδύ καὶ αἱ κυριαὶ ἐθεώρησαν αὐτὸν μετ' ἐκπλήξεως.

— Εἶθε νὰ ἐπιτύχετε, κύριε Νοὲλ! εἶπεν ἡ μῆτηρ. Μήπως ἠθέλατε νὰ μὲ εἰδοποιήσητε περὶ τούτου, ὅταν χθὲς μοῦ ἐφάνη ὅτι εἴχετε νὰ μοῦ ἠμιλήσετε;

— Ὅχι, κυρία, ὅχι· ἠθέλα μόνον νὰ σὰς ἀναγγείλω, ὅτι ἄλλοτε, κατὰ παραγγελίαν τοῦ συζύγου σας, κατεσκευάσα ἐντὸς τοῦ δωματίου

του εἰς τὴν Μεγάλην οἰκίαν, ἐν σιδηροῦν κιβώτιον, κρυπτόμενον ἐντὸς τοῦ τοίχου, καὶ προσωρισμένον, καθὼς μ' εἶπεν, εἰς φύλαξιν ἐγγράφων καὶ πολυτίμων ἀντικειμένων. Οὐδεὶς ἐκτὸς αὐτοῦ καὶ ἐμοῦ ἐγνώριζε τὸ μυστικὸν αὐτό, καὶ ἂν ὁ Κ. Δυχαμὲλ ἐξῆ ἀκόμη, δὲν θὰ ἔκαμνον βεβαίως λόγον περὶ τοῦ πράγματος· ἀλλὰ, μετὰ πολὺν δισταγμὸν, ἐνόμισα ὅτι ἔπρεπε νὰ τὸ ἀνακοινώσω εἰς τὴν οἰκογένειαν. . . Δυστυχῶς, ἐξηκολούθησεν ὁ Νοέλ, ἤργησα ἴσως ὅσον δὲν ἔπρεπε.

Ἡ ἀποκάλυψις αὐτὴ ἐφάνη προζενήσασα παράδοξον ἐντύπωσιν εἰς τὸν τραπεζίτην. Ἀνεσίρτησε κατ' ἄρχάς, κ' ἔπειτα ὠχρίασεν. Ὑπέλαθε δέ, προσπαθῶν νὰ μειδιάσῃ.

— Κύτταξε, κύτταξε! δὲν ὑπέθετα τὸν σύγγαμβρόν μου τόσον μυστικόν. Καὶ σὺ, Λουίζα, δὲν ἐγνώριζες αὐτὸ τὸ μυστικὸν κιβώτιον;

— Διόλου· ἀλλ' ὁ θάνατος τοῦ συζύγου μου ἦλθε τόσον αἰφνίδιος καὶ ἀπροσδόκητος. . .

— Ἐγὼ, εἶπε δειλῶς ἡ Ἀδριανή, ἐνθυμοῦμαι τὴν ἐποχὴν κατὰ τὴν ὁποίαν εἰργάζετο εἰς τὴν οἰκίαν ὁ Κ. Νοέλ, καὶ δὲν ἤμπόρου νὰ ἐξηγήσω τί ἔκαμνε μόνος εἰς τὸ δωμάτιον τοῦ πατρὸς μου.

— Περιέργον! ὑπέλαθεν ὁ Λοβεδύ. Ἀλλὰ νομίζετε, κύριε Νοέλ, ὅτι τὸ κιβώτιον, τὸ ὁποῖον κατεσκευάσατε, ἦτο δυνατὸν ν' ἀντιστῆ εἰς τὴν φοβερὰν πυρκαϊάν τῆς παρελθούσης νυκτός;

— Ἄγνοῶ, κύριε. Ὅτε ἤρχόμην, ἤκουσα κάτι κρημνιζόμενον, καὶ ἴσως εἶνε ὁ τοίχος, ὁ ὁποῖος περιεῖχε τὸν κρυφῶνα. Ἀλλὰ τὸ κιβώτιον εἶνε πολὺ στερεόν, ἀπρόσβλητον ἀπὸ τὸ πῦρ, καὶ ἂν δὲν εὔρεθῆ τὸ κλειδί του, ἐγὼ μόνος ἤμπορῶ νὰ τὸ ἀνοίξω, ἢ πρέπει νὰ τὸ θραύσουν.

Ἡ ταραχὴ τοῦ τραπεζίτου καθίστατο καταφανεστέρα.

— Ἄς ἦνε! ὑπέλαθεν ἡ κυρία Δυχαμὲλ, ἀσχολούμεθα περὶ τούτου ὅταν γείνη δυνατὸν νὰ πλησιάσωμεν τὰ φοβερά αὐτὰ ἐρείπια, τὰ ὁποῖα καίουν ἀκόμη. Τὸ κατ' ἐμέ, δὲν πιστεύω νὰ περιέχῃ τὸ κιβώτιον αὐτὸ πράγματα ἀξίας, διότι καὶ τὰ χρωμάτα μας καὶ οἱ τίτλοι τῶν κτημάτων μας εἶνε καταθεθειμένοι εἰς τὸν συμβολαιογράφον Πεζζέν. Ἐν τούτοις σὰς εὐχαριστῶ, κύριε Νοέλ. Ἴσως ἡ εἰδοποίησίς σας ἔχει περισσοτέραν σπουδαιότητα παρ' ὅσον φαίνεται.

Αἱ γυναῖκες εἶχον ἐγερθῆ καὶ ἠτοιμάζοντο νὰ ἀναχωρήσωσιν, ὅτε κρότος τυμπάνου σημαίνοντος ἐμβατήριον ἀντήχησεν ἐξωθεν.

Ὁ Νοέλ ὠρθώθη ἀμέσως.

— Τί; εἶπε, μήπως ἔχομεν καὶ ἄλλην πυρκαϊάν;

Κ' ἔδραμεν εἰς τὸ παράθυρον, ἀλλ' ἐπέστρεψεν εὐθύς.

— Δὲν εἶνε τίποτε, εἶπε. Σχοινοβάται! καλὰ ἐξέλεξαν τὴν στιγμήν.

Οὐχ ἦττον ἡ κυρία καὶ ἡ δεσποινὶς Δυχαμὲλ ἐπλησίασαν ἀλλόφρονες εἰς τὸ παράθυρον κ' ἐθεώρησαν ἐπίσης ἐξω.

Ἄνῃ χονδρός, φορῶν λευκὴν πλεκτὴν ἀναξυρίδα καὶ χειριδωτὸν ἐσωκάρδιον καταστικτὸν δι' ἐπιχρύσων φολλίδων, ἐσόβει μεγαλοπρεπῶς. Παρ' αὐτῷ ἔβαινε παιδίον, ἐνδεδυμένον ὡς κυβιστήρ, ἰσχνόν τὴν μορφήν, καὶ κίτρινον τὴν χροιάν, φαινόμενον δὲ πενταετὲς μόλις ἢ ἐξαετὲς, ἐνῶ εἶχεν ἴσως διπλὴν ἡλικίαν. Προηγέτο αὐτῶν ἑλεεινόν τι καὶ βρακένδυτον ὄν, πληττον ἀδιακόπως τὸ βραγισμένον αὐτοῦ τύμπανον, εἶπετο δὲ εἰκοσὰς ἀγιοπαίδων, παρακολουθούτων πάντοτε τὸ πρῶτον τυχόν ἀλλὰ προῖκα παρεχόμενον θέαμα.

Αἱ κυρίαί, ὡς καὶ ὁ Νοέλ, ἐπὶ βραχὺ μόνον ἐφάνησαν εἰς τὸ παράθυρον· ἀλλ' οἱ ἐν τῇ ὁδῷ τὰς εἶδον καὶ σύμπας ὁ ὄμιλος ἔστη πρὸ τῆς οἰκίας. Ἐκεῖ δέ, μετὰ παταγώδη τυμπανοκρουσίαν, ἤκουσθη φωνὴ βραχνῆ κραυγάζουσα:

«Μὲ τὴν ἄδειαν τῶν ἀρχῶν τῆς πόλεως λαμβάνομεν τὴν τιμὴν νὰ εἰδοποιήσωμεν τὸ ἀξιοσέβαστον κοινόν, ὅτι τὴν ἐσπέραν αὐτὴν, κατὰ τὴν ἕκτην ὥραν, ἐπὶ τῆς πλατείας τοῦ περιπάτου, θὰ λάβῃ χώραν μεγάλη παράστασις τοῦ Ἀμιμήτου θιάσου, κατὰ τὴν ὁποίαν θέλοσι διδάξει: Ὁ Ἡρακλῆς τοῦ Βορβᾶ, ὅστις θὰ παίξῃ, ὡς εἶδος πορτοκαλῶν βάρη χιλίων ὀκάδων, καὶ θὰ ῥίψῃ ὅσους κυρίους θέλλῃσιν νὰ τὸν τιμήσιν μὲ τὴν ἐμπιστοσύνην των· ἡ ὠραία Ἀμερικανίς, ἐπονομαζομένη Μοραδική, ἡ ὁποία θὰ χορεύσῃ ἐπάνω εἰς αὐγὰ, καὶ θὰ ἐκτελέσῃ ἀκόμη καὶ ἄλλους χορούς λίαν χαρακτηριστικούς. Κατὰ τὰ διαλείμματα θὰ παίξῃ ὁ ἀμίμητος Ζωζός, ἐπονομαζόμενος Ἐξαρθρωμένος. . .»

— Ψέμματα! ἐφώνησεν ὑλακωδῶς ὁ παῖς.

Ἐγέλασαν δὲ οἱ ἐν τῇ ὁδῷ ἐκ τῆς διακοπῆς ταύτης, ἧτις ἐφάνη κωμικωτάτη.

— Διατί, κύριε Ζωζό, ἠρώτησεν ὁ ἀθλητὴς ἐν πάσῃ σοβαρότητι, τολμάτε νὰ διαψεύδετε τὸν ἀξιοσέβαστον κύριόν σας;

— Νὰ σοῦ εἰπῶ! ἀπήνησεν τὸ παιδίον μορφάζον. Δὲν μὲ λένε Ἐξαρθρωμένον ἀλλὰ Σκεβρωμένον.

Κ' ἐγέλασε καὶ πάλιν ὁ λαὸς πρὸς τὴν εὐφῶ ἀπάντησιν.

Μετ' ἄλλας τινὰς ὁμοίας βωμολοχίας, ὁ ἀθλητὴς ἐπέβανε τὴν ἀγγελίαν του. Τὸ τύμπανον ἐκρότησε καὶ πάλιν, καὶ ὁ θιάσος ἀπῆλθε νὰ ἐπαναλάβῃ τὴν αὐτὴν σκηνὴν εἰς τὴν ἐγγυτέραν τῶν τριῶν.

— Τὶ κακὰ τοῦ κάμνει ἡ ἀστυνομία! εἶπεν ὁ Κ. Λοβεδύ. Ἐπρεπε νὰ ἐπιτρέπη εἰς τοὺς τυχοδιώκτας αὐτοὺς νὰ περιτρέχουν τὴν πόλιν εἰς στιγμὰς δημοσίας συμφορᾶς;

— Εἶνε πτωχοὶ ἄνθρωποι, ὑπέλαθεν ὁ Νοέλ, οἱ ὅποιοι μόλις κερδίζουν τὸν ἄρτον των. Ἐν μόνον πρᾶγμα μ' ἐκπλήττει, ὅτι ὁ θίασος αὐτὸς φαίνεται πάντοτε, κ' ἐδῶ καὶ εἰς τὰ περιχώρα, ὁσάκις ἐκραγῆ πυρκαϊά.

— Καὶ τί συμπεραίνετε; ἠρώτησεν ἡ κυρία Δυχαμέλ.

— Τίποτε ἀκόμη, κυρία. Ὁ Θεὸς νὰ μὲ φυλάξῃ νὰ ὑποπευθῶ δυστυχεῖς ἀνθρώπους χωρὶς λόγους ἀποχρῶντας.

Τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἵππος ἔστη πρὸ τῆς θύρας· εἶτα ἠκούσθη μικρά τις φιλονεικία ἐν τῷ ἰσογείῳ, καὶ μετ' ὀλίγον ἀνέβη τις τρέχων τὴν κλίμακα.

Ὁ Ἐκτωρ Λοβεδύ παρέστη ἀσθμαίνων, ὑψηλὰ φορῶν ὑποδήματα καὶ κρατῶν μαστίγιον.

— Στὴν ὀργήν! ἀνέκραξεν. Εἶνε μία χονδρογυναῖκα κάτω, ἡ ὁποία εἶχεν ὄρεξιν νὰ μοῦ διηγηθῆ παραμύθια. Ἀλλὰ τὴν ἐσυγύρισα! Λοιπόν, ἀγαπητῆ μου ἐξαδέλφην, ἀγαπητῆ μου θεία, ὅλα εἰς τὸν πύργον εἰν' ἔτοιμα. Τὸ πρόγευμα σὰς περιμένει, τὰ δωμάτιά σας εἰν' ἔτοιμασμένα. . . Καὶ θὰ μὲ συγχωρήσετε ἂν δὲν καταρῶμαι πολὺ τὸ δυστύχημα, τὸ ὁποῖον σὰς φέρει πλησίον μας.

— Κ' ἐγώ, παιδί μου, ἀπήντησε μειδιῶσα ἡ Κ. Δυχαμέλ, θὰ νῆχόμην νὰ ἐγίνετο ἡ προσέγγισις δι' ἄλλον λόγον.

Ἡ Ἀδριανὴ οὐδὲν εἶπεν, ἀλλ' οὐδόλως ἐφαίνετο χαίρουσα ὅτι μετέβαινεν εἰς τὸν πύργον.

— Ἐκτωρ, ὑπέλαθεν ὁ Κ. Λοβεδύ, πρὶν ἀναχωρήσωμεν, ὀφείλομεν καὶ σὺ κ' ἐγὼ νὰ εὐχαριστήσωμεν προσωπικῶς τὸν Κ. Νοέλ Λετελιέ, ὅστις χθὲς τὴν νύκτα ἔσωσε τὴν ζωὴν τῶν ἀγαπητῶν συγγενῶν μας.

Οἱ λόγοι οὗτοι ἐλέχθησαν οὐ μόνον φιλοφρόνως ἀλλὰ καὶ σχεδὸν ἐγκαρδίως. Ἀλλ' ὁ μωρὸς νεανίας ἐθεώρησε χλευαστικῶς τὸν οικοδεσπότην, καὶ ἀπήντησεν·

— Βέβαια, πατέρα, βέβαια! εἶνε πυροσβέστης μοναδικός, τὸ ἀναγνωρίζω. Οὔτε φωτιὰν φοβεῖται, οὔτε νερόν, καὶ τὸν ζηλεύω ὅτι ἔφερε εἰς τὰς ἀγκάλας του τὴν καλὴν μου θείαν καὶ τὴν ὠραίαν μου ἐξαδέλφην. Ἄν ἤμουν ἐκεῖ, δὲν θ' ἄφινά, μὰ τὴν ἀλήθειαν, εἰς ἄλλον αὐτὴν τὴν φροντίδα.

— Naί, ἀλλὰ δὲν ἤσουν ἐκεῖ!

— Ὁ Κύριος Νοέλ, εἶπεν ἡ Ἀδριανὴ ταπεινοῦσα τὰ βλέμματα, ἔκαμε πράξιν ἡρωϊκὴν τὴν ὁποίαν ὀλίγοι ἡμποροῦν νὰ κάμουν.

— Ἐννοεῖς, Ἀδριανὴ, ἐφώνησεν ὁ Ἐκτωρ, ὅτι ἐγὼ τάχα θὰ ἐδίσταζα. . .

— Ἐλα, διέκοψεν ὁ Κ. Λοβεδύ. Φθάνει. . . Χαίρετε, Κ. Νοέλ! Ἄν ἔλθετε ποτὲ εἰς τὸ Βλινύ, θὰ κάμετ' εὐχαρίστησιν καὶ εἰς ἐμέ καὶ εἰς τὰς κυρίας.

Κ' ἔσφιγγε τὴν χεῖρα τοῦ Νοέλ. Ὁ Ἐκτωρ φιλοτιμηθεὶς ἐδράξεν ἐπίσης τὴν χεῖρά του, ἐσεισεν αὐτὴν σφοδρῶς καὶ εἶπε, σοβαρῶς συγχρόνως καὶ ἀστεῖως:

— Ἀλήθεια, ἀλήθεια! εἴσθε ἀληθινός, μέγας πυροσβέστης, . . . θαυμάσιος πυροσβέστης! Τὸ ὑποστηρίζω ἐνώπιον οὐρανοῦ καὶ γῆς!

Ὁ Νοέλ δὲν ἠδύνατο βεβαίως νὰ εὐχαρισθηθῆ ἐκ τοιούτου φιλοφρονήματος, ἀλλ' ἐμειδιάσεν οὐχ ἥττον ἀμφιβόλως, καὶ κατέβησαν πάντες τὴν κλίμακα. Ὁ οικοδεσπότης συνώδευσε τοὺς ξένους του μέχρι τῆς ἐξωθύρας, ἀφοῦ δὲ τοὺς ἀπεχαιρέτισε καὶ πάλιν, ἔμεινεν ἐπὶ τῆς φλιάς καὶ τοὺς ἐθεώρησε μακρυνομένους.

Ὁ Ἐκτωρ προσέφερε τὸν βραχίονα εἰς τὴν ἐξαδέλφην του, ἵνα τὴν συνοδεύσῃ μέχρι τῆς ἀμάξης· ἀλλ' ἐκείνη τὸν ἀπόθησε ζωηρῶς κ' ἔλαβε τὸν βραχίονα τῆς μητρὸς της.

Ὁ Νοέλ ἔμεινεν ἐκεῖ, μέχρις οὗ ἠφανίσθη τὸ ὄχημα.

— Βεβαίως, διελογίζετο, ἡ Ἀδριανὴ δὲν ἀγαπᾷ τὸν μωρὸν αὐτὸν ἀλαζόνα, ὁ ὁποῖος σαρκάζει πάντοτε. . . Δὲν φαίνεται δὲ καὶ νὰ ἐθύμωσε μὲ τὴν ἐνοχον τόλμην μου, ὅταν τὴν ἐθλίψα ὀλίγον ἐπὶ τοῦ στήθους μου, ὑποθέτων ὅτι ἦτο ἀναίσθητος. . . ὦ! εἶμαι τρελλός! ἐντελῶς τρελλός.

Καὶ εἰσῆλθεν ὀρμητικῶς εἰς τὸν οἶκόν του.

(Ἔπεται συνέχεια).

ΣΑΙΞΠΗΡ

Βίος καὶ ἔργα αὐτοῦ

Βιβλιοθήκην ὀλόκληρον ἀποτελοῦσι τὰ περὶ Σαίξπηρ γραφέντα. Οὐδ' αὐτοῦ τοῦ Ὀμήρου τὸ κείμενον, λέγει ὁ Mezières, ἠρουνήθη καὶ ἐσχολιάσθη πλείοτερον, ἢ τὰ ἔργα τοῦ Σαίξπηρ ὑπὸ τῶν συγγραφέων τῆς Σαξονικῆς φυλῆς. Ἐκτὸς δὲ τῶν ἀλλεπαλλήλων ἐκδόσεων καὶ μεταφράσεων τῶν ποιημάτων του, ἄτινα κατέστησαν σήμερον κτῆμα κοινὸν τοῦ πεπολιτισμένου κόσμου, νέαι καθ' ἐκάστην πραγματεῖαι, ἱστορικαὶ καὶ βιογραφικαὶ ἔρευναι, φιλοσοφικαὶ καὶ αἰσθητικαὶ μελέται καὶ ἀναλύσεις τῶν ποικίλων χαρακτήρων τῶν δραμάτων του γράφονται ὑπὸ πάντων μὲν τῶν Εὐρωπαίων, ἰδίᾳ δὲ ὑπὸ τῶν Ἀγγλων, Γερμανῶν καὶ Ἀμερικανῶν. Πανταχοῦ δὲ, ὅπου ὑπάρχουσιν Ἀγγλοὶ, ἦτο καθ' ἅπαντα σχεδὸν τὸν κόσμον, ὀμιλοῦσι καὶ γράφουσι περὶ Σαίξπηρ. Ἐν Νέφ Ὑόρκη, Βοστώνη, Φιλα-